

[Arne Bjerregaard.]

med, bl. a. fordi jeg ser, at en af mine væsentligste opgaver her stadig væk må være at få medlemmerne til at forstå, at mangfoldige love har en videre virkning end den, der lægges i dem i de respektive udvalg. Et forslag som dette her rækker ikke blot til et skattespørgsmål, hvor man kan nøjes med at beregne de provenumæssige gevinster og tab, det rækker videre, det rækker ud mod vort omsorgsarbejde, det rækker mod plejehjem, alderdomshjem, hjemmehjælpsordningen osv. Det rækker mod den psykiske alderdom, som vi frembringer med vor nuværende lovgivning; den fremmer den fysiske alderdom, og dermed rækker det mod det produktionsmæssige og mod en produktionsmæssig forøgelse, mod udnyttelse af en arbejdskraftreserve, og meget mere kunne nævnes om dette. Altså kan man ikke isolere spørgsmålet til at være, om vi nu vil miste så og så meget ved at gennemføre dette. Det rækker videre til mangfoldige andre ting, der har såvel økonomiske som menneskelige aspekter.

Forslaget skal altså ikke ses som en økonomisk forbedring for folkepensionisterne i det hele taget, det har vi sådan set ikke skrevet i forslaget, det behøver i alt fald ikke at ligge i forslaget, men det er en omlægning af pensionisternes beskatningsform, således at disse mennesker ikke føler sig uønskede i samfundslivet, og det kan jeg forsikre om, at der er tusinder, der føler sig på grund af disse mærkværdige nedtrapningsordninger, som vi har med hensyn til pensionistbeskatning. Jeg har mangfoldige gange måttet prøve at forklare pensionister dette mærkværdige med, at de nu skulle betale så og så meget skat, fordi deres hus nu var blevet så og så meget mere værd, skønt det var blevet ældre, og jeg har måttet forklare dem, at så snart de havde en lille ekstraintægt, ville man sådan set beskattede dem i begge ender af pensionen. Endvidere, at hvis de ønskede at beskæftige sig med noget, så skulle de bare betragte det som beskæftigelsesterapi. Det måtte de nøjes med, hvis de ville tage ekstraarbejde, for de skulle ikke regne med at få nogen økonomisk gevinst ud af deres ekstraarbejde. At forklare pensionister dette er svært, og jeg forstår, at de synes, det er svært at begribe.

Det kan ikke undre, hvis de mennesker,

som dog frembragte den velstand, som vi trods alt har, som frembragte disse livsgoder, som de langtfra selv fik del i, og som har gjort alt det, som vi sådan set burde gøre i dag, idet de har spinket og sparet og levet på et livsniveau materielt, som var betydelig lavere end det, vi har i øjeblikket, hvis de føler sig bitre over, at de skal straffes, hvis de blander sig med os, som kalder os de arbejdsaktive. Undrer man sig over dette, ja, så forstår jeg godt, at man tør forlange, at de skal have større resignation, end vi nogen sinde vil drømme om at forlange af os selv.

Så har jeg jo hørt den megen øregas, desværre også fra omsorgsassistenten, fra folk i vores kommunale styrelse, om, at de udmærket kan leve af pensionen, så de skal bare holde sig i vigør med et eller andet. Jeg spørger: tør man byde andre samfundsgrupper at sige til dem: I skal bare holde jer i vigør, for det er sundt, men I får ikke noget for det? Jeg forstår såmænd godt den gamle gubbe, der sagde: „Dø endelig, inden du skal pensioneres, for så bliver du behandlet først som et nødvendigt onde og til sidst som et barn af velmenende, men emsige omsorgsassistenten, der ikke forstår, hvad menneskelig værdighed er“. For at give vore ældre en følelse af medvær, af medleven, en følelse af at udfylde en plads i samfundet, en følelse af at gøre nytte og gavn og ikke for andet har vi fremsat dette forslag. Alle de andre tekniske enkeltheder får jeg ikke tid til at gennemgå her, kan jeg se nu.

Når man fra medlemmernes side snakker om en halv milliard kroner, må jeg dog sige: mon ikke der blev en større indtjening hos pensionisterne? Mon man ikke sparede en hel masse på sygehusvæsenet og på lægebesøg, på hjemmehjælpsinstitutionerne, på alderdomshjemmene, på plejehjemspladserne, hvis menneskene fik lov til at arbejde så længe, de havde mulighed for det?

Til slut må jeg sige, da min taletid er udløbet, at for os er det også en væsentlig opgave at øge livskvaliteten, hvor det er muligt. For os i kristeligt folkeparti er det i alt fald en væsentlig faktor i alle de lovforslag, vi tager stilling til.

Jens Møller (KrF):

Det er fra mange sider blevet nævnt, at det, vi trænger til, først og fremmest er en